Написав Діана Парипа
Понеділок, 25 січня 2016, 06:18

І знову день закінчивсь. Знову вечір.
Неділя… Будні… Швидко все минає.
А поміж нами зараз кілометри.
О, як мені тебе не вистачає…

Ти повертайся. Я завжди чекаю,
Ти повертайся, я така самотня…
І сумно листя із дерев спадає,
І плаче дощ – остання пісня жовтня.

Так втомлюють мене осінні думи…
Я – тут, ти – там… Чому в місцях ми різних?
А небо сіре і таке похмуре,
Співає сумно осінь тиху пісню…

А я чекатиму… У тиху осінь,
У дощовий день, в вітер, в непогоду…
А я чекатиму… Лиш дуже прошу,
Ти повертайся! Бачиш, як природа

Сумує, плаче зливами, дощами,
І шелестить осіннє жовте листя…
О, як мені тебе не вистачає,
Як все буденно, сумно, не врочисто.

Та ти прийдеш. Весна розквітне знову,
Хоча і осінь буде царювати.
Зігрієш ніжно щирою любов'ю,
І на душі настане знову свято.

23.10.2007